

KEX

*en pjäs om konstig
SEX*

STEFAN STENUDD

1990

*Uruppförd av ROJ
på Pride, Stockholm
under homosexuella frigörelseveckan 1990*

PERSONER:

THOMAS	yngling i gymnasieåldern
ARNE	lärare och tränare i medelåldern
JIMMY	fjolla, något yngre än Thomas

NUTID

AKT IN

Duschrummet till en idrottsanläggning. In klampar med trötta steg Thomas, iförd en hel utrustning för ishockey- målvakter, med hjälm, skridskor och ansiktsmask. Han släpar målvaktsklubban efter sig och flämtar ljudligt andfådd innanför masken.

Han står kutryggig och håglös en stund, brister sedan ut i ett plötsligt vrål och slår det hjälmklädda huvudet i väggen. Han gör det rituellt, nästan komiskt.

THOMAS: (mörkt)

-- Det här var ju kul.

Han tar av sig handskarna, ansiktsmasken och hjälmen, och låter dem falla till golvet. Han är ordentligt svettig.

THOMAS:

-- Skitkul!

Han sätter sig i ett hörn. Strax är han uppe, går ut och hämtar en plastflaska med sportdryck, som han sprutar och suger i sig genom det krökta sugröret. Han sätter sig igen, sprutar omkring sig med sportdrycken, skjuter prick och så. När han hör steg som närmar sig, vänder han sig mot väggen och sänker sitt huvud.

Arne kommer in, iklädd en ganska ståtlig träningsoverall, raggsoror och sportkor.

ARNE:

-- Hörnu Thomas, det är väl inget att hänga läpp för?

THOMAS: (fortfarande vänd mot väggen)

-- Jag hänger inte läpp.

ARNE:

-- Ja, nåt är det som hänger i alla fall... Jag förstår dig. Det är slut med dig nu, förstås. Laget kommer allraminst att ha dig att löpa

gatlopp, jag hörde dem mumla nåt om att skjuta prick på dig med luftgevär, eller vad det var. Sen är det förstås klart att du blir kickad ur klubben, det är väl också troligt att styrelsen beslutar om att ge dig böter - men de går nog med på en långsiktig avbetalning. Jag måste naturligtvis ge dig streck i gymnastik, och då har du ju ingen chans att plugga vidare efter gymnasiet - om det vore nån högskola som skulle ta emot en så klantig hockeymålvakt, förstås. Vad fan, det är väl lika bra du snackar med skolsyster i morgon, så får hon ge dig en sån där spruta som man ger hundar - så är det över med en gång.

THOMAS: (vänder sig om)

-- Du var ju mycket till tröst.

ARNE:

-- Man gör ju vad man kan. Ta dig en riktigt het dusch nu, så ska du se att du slutar känna dig som en skit.

Thomas börjar sävligt att klä av sig.

ARNE:

-- Men nog fan var du klantig, Thomas. Mer än lovligt klantig. Man kunde tro att du nickade till ibland där i buren. Du stod och dagdrömde, eller hur? Tänkte på nåt annat. Sånt märks, ser du. Du var helt enkelt inte där. Frågan är bara var du höll hus nånstans. Hör du Thomas, vad hade du egentligen för dig? (knackar Thomas i pannan) Ho ho, är det nån där?

THOMAS: (pekar på hjälmen)

-- Där.

ARNE: (böjer sig ner mot hjälmen)

-- Hallå!

THOMAS:

-- Jag har kanske tröttnat.

ARNE:

-- Kom nu inte och säg att det är skolarbetet - läxor och centrala prov och sån skit, det går jag inte på. Kom ihåg att jag träffar alla dina lärare varje dag. Jag vet väl hur lite du bryr dig, både på gymnastiken och i de andra ämnena. Och det har jag väl anat mig till, på de

här fem sex veckorna med Berit, att du inte är nån fantom på läxor heller. Frågan är vad du har i huvudet, egentligen.

THOMAS: (ser ut att vilja säga något, men hejdar sig)

-- Ingenting.

ARNE:

-- Är det nån tjej, förstås? Det är nån tjej som spökar, du tänker med kuken.

THOMAS:

-- Det vet du ju redan.

ARNE:

-- Va?

THOMAS:

-- Att det inte är. Det har du ju redan frågat morsan om.

ARNE:

-- Berit?

THOMAS:

-- Hon sa att du ville veta allt om mig. Och om jag hade nån tjej. Hon tyckte att det var rart av dig att bry dig, sa hon till mig. Att jag skulle förstå att du var mycket mjukare än du verkar. Inte alls så där gräsligt "macho", sa hon. (lutar sig fram mot Arnes öra) Ho ho!

ARNE:

-- Det brukar alltid ligga nån tjej bakom. Jämt, ta mig fan... Om du duschar riktigt hett så slappnar du av. Musklerna blir som gummi.

THOMAS:

-- Jag tror det började när du kom dragande med videokameran. Plötsligt skulle vi få våra matcher i "instant replay". Jag kommer ihåg hur spända vi var första gången. Du hade riggat upp en TV i omklädningsrummet - vilket jobb du måste ha haft med att få dit den. Ingen av oss hade tålamod att duscha först. Så där satt vi och svettades och flämtade. Luktade apa, hela bunten. Och stirrade på TV-rutan som om det var en P-rulle.

-- Det var helt fel. Helt fel. Jag hade kämpat som en dåre hela matchen, tyckte jag, och var in i helvete stolt över att vi hållit nollan - fast det andra laget var duktigt nog att kunna rensa. Men i TV-rutan såg det bara löjligt ut.

-- Grabbar som halkade runt på isen och jagade efter en liten svart fläck, som jyckar ränner efter pinnar. Husse bara spottar - tvi, tvi - och så kan de hålla på och jaga den där pinnen tills de får infarkt. Stora grabbar, påbyltade med skydd och hjälmar och världens största kortbyxor - farande efter den där svarta fläcken som om det var en gratis Porsche. Jag var jävligt tacksam för att jag hade masken för ansiktet.

-- Där stod jag i min lilla korg och höll rent på isen, gled åt höger och åt vänster och höger igen, som pendeln i en farfarsklocka. Ja, lika kutryggig som farfar. Vad då för?

ARNE:

-- Ni höll nollan.

THOMAS:

-- Vilken bragd! Vi höll nollan. Det skulle man ha på sin gravsten: "Han höll nollan." Det passar perfekt. I världens största kortbyxor pendlar man hit och dit i korgen, som ett djur i bur fast den är öppen på ena sidan. Och det bästa man kan göra är noll.

Håller upp masken för ansiktet

-- Det är de andra killarna som gör att jag har hängt kvar. Annars skulle jag ha lagt av på stunden. Det är för dem jag kommer. Och trots att jag sett hur fåniga vi allihop ser ut i rinken, så längtar jag till varje match och varje träning. Längtar.

-- Det märkte jag också när vi satt och svettades hela gänget framför videon i omklädningsrummet. Allt som hände på rutan var bara fånigt, men i omklädningsrummet, där vi klämde ihop oss på bänken och skrattade åt varandra - där var det bara fint.

-- Det var det som var det sköna. Så nära varandra. Så nära.

ARNE:

-- Ja, det är det som är det fina med hockey - lagandan. Kompisarna.

THOMAS: (sänker masken)

-- Det är inte nån tjej.

ARNE:

-- Rätt vad det är så dyker nån upp. Var så säker. En riktig pärla. Hår ner till häcken och bröst som ballonger. Det kommer, det kommer.

THOMAS:

-- Nu har jag nog tröttnat. Det får vara bra.

ARNE:

-- Säg inte så, Thomas. Du är bara i en svacka. Dra inga växlar på det. I morgon har du kommit över det. Så är det ibland - man tappar lusten och börjar få alla möjliga tankar. Egentligen betyder de ingenting, det är bara sånt man får för sig. Tro mig, jag har också haft såna stunder, när jag inte vetat ut eller in.

THOMAS:

-- Har du?

ARNE:

-- Vi har en bra grej på gång, Thomas. Berit och jag funkar väldigt bra ihop. Det är nog dags att vi slår ihop våra påsar nu. Den senaste veckan har jag inte varit hemma annat än för att byta kläder. Vi har snackat om det och tycker båda att det är det enda rimliga. Vi menar allvar, helt enkelt.

Lägger handen på Thomas axel

-- Berit håller väldigt mycket av dig, som du vet. Jag hoppas att du ska ge mig chansen att göra det också. Jag vill verkligen, Thomas. Vi borde kunna bli ett fint team.

THOMAS:

-- Det är aldrig nån tjej. Aldrig. Fast jag verkligen har försökt.

-- Jag trodde alltid att det berodde på dem, att de inte tyckte jag var snygg.

ARNE:

-- Men det är du!

THOMAS:

-- Ja. Sen tänkte jag att de tröttnade när jag var så nervig. Jag blev till mig, kunde knappt prata rent och blev klumpig, även när jag inte var full.

ARNE:

-- Sånt går över.

THOMAS: (hör inte)

-- Jag tänkte att jag var så förbannat angelägen att det blev tilt i musklerna och tilt i skallen. Och tjejerna ledsnade. Vem vill bli ihop med en pajas?

-- Men sen kände jag efter. Det var inte så.

-- På nåt sätt hade jag klämts ihop i en fåttölj med en tjej i nian. Det var för några veckor sen. Camilla hette hon, en riktig "pärla" - över hela kroppen. Det mesta av den tryckte så hårt mot mig att jag borde puta ut på andra sidan, om jag inte satt fast. Och hon verkade inte vilja dra sig tillbaka, även om hon hade kunnat. Hon sneglade på mina händer - hoppfullt, jag lovar.

-- Jag blev förstås så där nervig. Mer än nånsin. Och då tänkte jag att nu, Thomas, nu är du bra kåt.

-- Inte. Det var inte därför. Jag kände det. Jag följde hennes blick ner på mina händer, som fick dem att klia. Jag märkte hur svett-droppar bildades här mellan armen och bröstkorgen, som hennes "ballong" var klämd mot. Men jag blev inte kåt. Och det var precis därför jag blev så nervig!

-- För att jag egentligen sket i "pärlan" och "ballongerna". För mig kunde det lika gärna ha varit just bara det - en pärla och ett par ballonger.

Thomas plockar med sig utrustningen ut ur duschrummet och hörs rota bland sina pinaler i omklädningsrummet.

ARNE:

-- Du har ingen aning om hur glad jag blev när jag upptäckte att det var du som var Berits grabb. Ja, först var det pinsamt, förstås, när vi stötte ihop där i hallen. Berit hade nog gissat hur det förhöll sig, men du vet ju hur hon är. Hon sa inte ett ord till mig. Inte till dig heller, va?

-- Jag visste inte vad jag skulle säga. Och jag hade ingen aning om vad du tänkte om det hela. Du tittade skarpt på mig. Stirrade

inte, men glodde liksom. Du verkade ju inte så heltänd då, precis.

-- Thomas, jag var glad att det var du. Så fort överraskningen lagt sig. Jag menar det. Du är en väldigt speciell kille. Det såg jag första gången vi möttes. Du stod ut från mängden. När ni stod där på rad, tretti grabbar, första gymnastiktimmen - då var det dig jag la märke till. Inte alls för att du envisades med att vara barfota.

-- Det är klart att jag var tvungen att dra ut er och springa spåret. Du var så stöddig med ditt barfota. "Naturligare", sa du. Jag var ju bara tvungen att skicka ut er i skogen, för att se om du skulle ge dig.

-- Medge att du ångrade dig efteråt, när fötterna var alldeles lemlästade. Du fick väl gå på knäna resten av veckan?

-- Redan då la jag märke till dig. Du är speciell, vet du det? Mer än de andra killarna. Vi blir ett bra team, tro mig. Jag tycker verkligen om dig.

THOMAS: (kommer in med en handduk virad om livet)

-- Hur mycket?

ARNE:

-- Vad menar du?

THOMAS:

-- Hur mycket?

ARNE: (vänder sig halvt bort)

-- Ta och sätt fart in i duschen nu. Kom ihåg, riktigt varmt ska det vara.

THOMAS:

-- Ibland tror jag att det finns en Gud däruppe, som bestämmer vilka vi ska älska.

ARNE:

-- Ändå är det människorna som bestämmer vilka vi får älska.

Thomas slänger handduken över Arnes axel och kliver in i duschen.

ARNE: (osammanhängande, tankspritt)

-- Som jag sa så tänkte Berit och jag slå ihop våra påsar. Det är ju ingen vits att jag störtar hem titt som tätt bara för att byta kläder...

Det blir bra, Thomas, du kommer att gilla det... Vi kommer att förstå varann, ser du. Och du kan övningsköra med min Golf, det ska den tåla. Du är väl lika sugen på att ta lappen som alla andra grabbar... Jag tar inte så mycket plats, sån är inte jag. Vi ska nog komma överens. Du behöver bara säga ifrån. Alltid. Vad det än är...

-- Berit ville förstås vara först med att tala om det för dig, men jag sa att det är bäst om du och jag först - oss karlar emellan, så att säga... Jag tyckte det var bäst. Hon förstod inte vad det var för märkvärdigt med det. "Men ni får väl hållas då", sa hon.

-- Det är ju en grej mellan oss...

Arne velar men tar sedan ett plötsligt kliv in under duschen och omfamnar Thomas bakifrån. I nästa sekund ryggar han tillbaka, gör en ansats att torka sig med handduken.

THOMAS: (triumferande)

-- Jag visste det, jag visste det, jag visste det!

Buller hörs från omklädningsrummet.

ARNE:

-- Tyst! De kommer!

AKT PÅ

Ett pojkrum, inte särskilt stökigt och kanske lite mer dekorerat än hos de flesta. Välbäddad säng, affisch med lättklädd, atletisk man på väggen.

ARNE: (knackar på dörren)

-- Thomas?

När det inte kommer något svar öppnar Arne försiktigt och kliver in. Han börjar snoka i rummet. Grinar illa åt affischen, plockar bland papperen på arbetsbordet, knäpper på stereon mitt i en smäktande rockballad.

Han går fram och lägger handen på sängen, sätter sig på den och lägger sig sedan på rygg. Han drar upp överkastet på båda sidor och virar det om sig, tittar i taket.

När låten tar slut kastar han sig upp och sätter på den igen, höjer volymen. Betraktar affischen, lyfter handen framför sig och stiger mot affischen. Precis innan han når fram kommer Thomas in. Arne rycker tillbaka handen.

Thomas ser sig om - på stereon, på Arne, på den tillstökade sängen.

ARNE:

-- Vad skönt det är att se dig!

Thomas går förbi honom och knäpper av stereon.

ARNE:

-- Jag undrade just var du höll hus. Får man en puss?

Han tar sig en. Thomas är passiv. Han tar sig en till.

ARNE:

-- Berit är ute och far som vanligt på ett av sina förtroendeuppdrag. Hon sa att hon inte skulle vara tillbaka före tio, förmodligen ännu senare. Ska vi inte ta och göra nåt av tiden? Har du nån bra idé?

Arne börjar smeka Thomas, som inte ser ut att må illa av behandlingen men ändå förhåller sig passiv.

ARNE:

-- Har du en aning om hur tom den här lägenheten är utan dig? Hur kall och trist den blir så fort du går ut? Har du det? Det kan du inte.

-- Jag känner mig som en hemmafru när jag sitter här och väntar på dig. Längtar efter dig, faktiskt. Det är så, Thomas. Så fort du är borta längre än nån timme så längtar jag. Kan du tänka dig det? Du gör din stackars gympalärare alldeles kollrig.

-- Jag vill alltid ha min näsa instucken i ditt hårsvall och lägga handflatorna mot den tunna, tunna huden på din mage. Så här skulle jag kunna stå tills det blev dags att begrava mig.

-- Fast jag blundar kan jag se mina fingertoppar borra sig innanför byxlinningen - som maskar käkar sig fram i jorden. Din hud blir plötsligt sandpapper och samtidigt doftar det ännu starkare inifrån ditt hår. Av nåt jävla frisyrs-kum visserligen, men ändå.

-- Jag kan känna hur glipan mellan din mage och byxorna blir större, som om de var på väg att trilla av dig. Du håller andan. Och lika tydligt ser jag fingertopparna liksom lirka sig under resåren på kalsongerna och du spänner dina stjärtmuskler och trycker bakskallen hårt mot mitt öga. Jag är säker på att du till och med tar spjärn med tårna, visst gör du?

-- Äntligen får jag tag i dig. Jag tänker inte släppa. Aldrig. Och du vill det inte heller. Jag kan känna det inuti mitt grepp. Det är hur tydligt som helst. Du har lagt dig i vaggan. Jag är din vagga, Thomas. Din vagga.

samtidigt som Arnes hand gungar innanför Tomas byxor, börjar han sjunga

-- Vyssjan lull, koka kittelen full, här kommer tre vandringsmän på vägen...

THOMAS:

-- Arne...

ARNE:

-- Det här är symbios, Thomas. Samtidigt som jag är din vagga, känns det också som min. Vet du? Korta ögonblick har jag ingen aning om det är jag som håller i dig eller du i mig. Jag vet faktiskt inte. Och jag känner precis hur kvicksilvret stiger i dig. Precis. Ja, jag känner precis vad du känner. Thomas, tänk att vi... har... det här.

THOMAS:

-- Arne. Vänta.

ARNE:

-- Ska vi lägga oss?

Dörrklockan ringer. Thomas slinker kvickt ur Arnes famntag och rättar till sina kläder.

ARNE:

-- Precis vad vi stod och längtade efter. En dammsugarförsäljare.

Thomas går ut och öppnar. Arne ser affischen och lipar åt den. När Thomas kommer in igen öppnar Arne famnen mot honom.

THOMAS:

-- Arne, det här är Jimmy.

Strax därefter kommer Jimmy in, en skönjbart effeminerad ungdom i Thomas ålder eller något yngre.

JIMMY:

-- Kul att råkas, Arne. Thomas har berättat så mycket om dig.

Han får syn på den tillstökade sängen, går fram och rättar till överkastet

-- Tänk så slarviga man kan vara.

THOMAS:

-- Men Jimmy! Vad tror du egentligen?

JIMMY: (tittar på Arne)

-- Jag är inte orolig.

ARNE:

-- Vad är det här?

JIMMY:

-- Vem, menar du. Vem är det här.

Slingrar sig om Thomas hals

-- Det är jag som är Thomas stora kärlek.

Pussar honom ljudligt på kinden

THOMAS:

-- Så är det.

JIMMY:

-- Vi pratades vid på Heta Linjen - det är väl inte mer än två veckor sen nu - och redan då kunde man höra bjällror ringa. Jag gav Thomas mitt nummer, fast man inte kunde ha en aning om vad det var för folk som lyssnade in. Så brukar jag aldrig göra, det kan ni hoppa upp och bita er på. Men han hade ju en så gudomlig röst - spröd som scirocco och ändå så manlig. Och han berättade alldeles öppenhjärtligt om sig själv, även de mest privata saker - att du bara vågade, Thomas!

THOMAS:

-- Jag tänkte inte på att det var Heta Linjen, jag glömde bort det efter ett tag. Annars hade jag nog hållit käft.

JIMMY:

-- Jag var ju bara tvungen att ge honom mitt nummer. Så stämde vi möte på Huset på lördagen. Jag vet inte hur vi hittade varann, för det var fullt med folk förstås och man brukar ju inte vara alldeles sanningsenlig när man beskriver sitt utseende sådär i telefon.

THOMAS:

-- Du hade inte överdrivit ett dugg. Tvärt om.

JIMMY:

-- Å tack, kära du. Du hörde hur jag fikade efter den. Ja, själv hade du inte kunnat överträffa ditt verkliga utseende om du så tog ett helt korsordslexikon till hjälp. Jag såg dig med en gång du kom in, och så tänkte jag att han måste det vara. Och jag säger bara, även om det inte varit du så skulle jag ha kastat mig över honom, så hade du allt fått se dig om efter nån annan den kvällen.

-- Tänka sig, det var första gången han var på Huset, den lilla raringen. Vilken tur för mig, annars hade han hunnit få hundra beundrare och jag vore tvungen att ställa mig i kö. Nu fick jag visa honom runt och jag kände mig som en guide på Buckingham Palace.

-- Du skulle ha sett så han stirrade.

THOMAS:

-- Det var så många. Det hade jag aldrig trott.

JIMMY:

-- Snälla, en lördagkväll! Det var därför jag sa åt dig att komma så pass tidigt. Det är inte alls lika romantiskt att ha sin första rendezvous i den långa kön på gatan utanför.

THOMAS:

-- En stund fick jag köa i alla fall. Jag trodde att jag skulle dö. Jag kunde inte låta bli att snegla på alla som gick förbi där på Sveavägen och trodde att när som helst skulle nån jag känner komma fram och fråga: Vad gör du i den här kön? Vet du inte vad det är därinne?

JIMMY:

-- Nej, kära du, säger man då och klipper med ögonfransarna. Kan du inte visa mig?

-- Det är den stora kärleken. Äktenskap. Den heliga föreningen av man och kvinna.

ARNE:

-- Kvinna?

JIMMY:

-- Ja, vad vill du att jag ska säga? Slampa? Det kan andra säga,

det rör mig inte i ryggen, men själv tycker jag nog att jag använder bättre parfymer.

-- Hur som helst, för att göra en lång historia kort: vi fann varann. Äntligen hade Julia mött sin Romeo.

THOMAS:

-- Jag känner fortfarande vår första kyss, där på dansgolvet.

JIMMY:

-- Jag fick ändå lirka med dig en god stund för att få den. Som jag höll på så skulle det kanske - just då - ha varit fog att kalla mig slampa, måste jag erkänna.

THOMAS:

-- Jag kunde inte begripa att det var möjligt. Mitt ibland alla människor, och ingen som reagerade. Det var tur att det var så trångt på dansgolvet, annars hade jag nog fallit ihop. Den enda kyssen tog all min kraft. Jag hade hamnat i Paradiset. Jag var inte ensam, jag var ju inte ens en minoritet, helt plötsligt.

-- Den där kyssen, det var verkligen som Törnrosa. Jag hade sovit.

JIMMY:

-- Varför hade du då så bråttom i säng, din filur?

ARNE:

-- Var då?

JIMMY:

-- Snälla lilla gubben, jag har också en säng. Faktiskt håller jag mig med något mera komfort än den här smala britsen. Man måste vara bra kära för att klämma ihop sig i en sån här. Thomas, ska vi verkligen sätta vårt äktenskap på så hårt prov?

-- Det som jag ska kalla säng måste man kunna ligga raklång i, både på längden och på bredden. Och det ska vara madrasser som hanterar min lilla figur med smekningar, inte hugg och slag.

-- Det här är inte en säng. Det är ett stenbrott. Jag säger det redan nu, kära Thomas. I natt är det jag som är ovanpå. Det blir du som får ta smällarna.

ARNE:

-- Det här är löjligt!

Det blir tyst en stund. Sedan:

JIMMY:

-- Visst är det. Nog borde både du och hans svagsinta mamma kosta på honom nåt mer än den här plankan.

ARNE:

-- Jag menar inte sängen!

JIMMY:

-- Jag vet vad du menar.

ARNE:

-- Vad är det du håller på med, Thomas? Vad är det jag ser? Går du bakom min rygg?

THOMAS:

-- Det är ju du som hela tiden vill vara bakom min!

JIMMY:

-- Men Thomas, så du säger.

ARNE:

-- Menar du att du gått och fastnat för den här... den här fjol-lan! Menar du att ni har träffats i två veckor, utan att jag fått höra ett ord om det! Har du inte mer anständighet i kroppen?

THOMAS:

-- Du leder ingen vart.

-- Det är bara hemligt, alltihop. Det har jag nog av. Jag har fattat att man ska vara jävligt försiktig med vem man berättar om sig själv för - men nog måste man kunna säga det till den man älskar?

-- Jag är böj. Det fattade jag egentligen långt innan jag började vara det, långt innan din kram i duschrummet. Men du, du ska alltid låtsas som om inget har hänt. För dig är det hela tiden en hemlighet, som man inte ens tisslar och tasslar om. Som klasskompisarna på mellanstadiet när de runkar av varann - inte ett ord.

-- Jag vill stå upp och älska den jag kan älska, inte bara för att

jag kan, utan för att jag vill! Det räcker inte med en vagga.

-- Jag tyckte att du var så ståtlig. Lita på att jag åtrådde dig. Jag svor över att gymnastiklärare har sin egen lilla dusch, och jag drömde om att rycka av dig den där träningsoverallen. Det vore ju så lätt - inga knappar eller snören, bara dragkedjan på jackan och byxornas resår. Svisch bara, så skulle du vara naken.

-- Jag var kåt, förstås, kåt av flera års hemlig lusta. Rädd samtidigt, men det gjorde mig bara ännu mer kåt. Och just för att du var den allra omöjligaste - gympalärare och vuxen och hår på bröstet - så var det dig jag längtade efter allra mest. Jag var nära att jodla av lycka när du och morsan blev ihop.

-- Vi skulle bli kompisar. Bada bastu ihop, dunka varann i ryggen, låtsasbrottas och hugga tag i varann. Jag tyckte att det skulle bli underbart, bara att snika åt mig lite kroppskontakt då och då. Det skulle åtminstone bli fräscht material till mina våta drömmar. Du hade redan varit en flitig gästartist i dem.

-- När det sen visade sig att du var likadan som jag, var precis lika kåt på mig som jag på dig - då var det dubbel lycka. Dels fick jag äntligen tömma påsen på det sätt jag i flera år vetat var det riktiga för mig. Det riktiga för mig.

-- Men sen kändes det också som om allt hade blivit OK. För fan, om till och med du, den stöddiga gympaläraren, pluggets värsta hanne, kunde vara bög - då måste det vara lika häftigt som nåt annat. Då kunde vilken kille som helst vara det, utan att bli mindre värd för det.

-- Men det var inte OK för dig. Du är bög lika mycket och lika njutningsfullt som jag - men du låtsas inte om det. För dig är det lik förbannat lika pinsamt som att skita på sig när hundar skäller på en.

-- Du... är en bluff.

ARNE:

-- Och Berit då? Skulle jag vara ihop med henne bara för att hålla färgen?

THOMAS: (nickar)

-- Och för att komma åt mig.

Jimmy har hållit sig diskret undan, låtsats upptagen av saker i rummet. Bläddrat i tidningar, tittat ut genom fönstret, gått igenom skivsamlingen. Nu slinker han fram till Thomas, lägger armarna om honom och viskar i hans öra:

JIMMY:

-- Du behöver inte ta i så.

Thomas öppnar munnen för att protestera.

JIMMY:

-- Det kunde lika gärna ha varit du.

-- Tänk vad folk är fästa vid sina fördomar. Det borde vi, om några, veta, eller hur? Eller hur?

-- Ändå är bögar lika proppade med fördomar som alla andra. Antingen är det fjollor de gör grimaser åt, eller så är det de kåta gubbarna som jagar kex.

-- Än sen? Kärlek gör ingen skada - bara rädslan för den. Om vi vågade, och om vi visste att vi fick, då skulle alltihop se annorlunda ut.

-- Man får helt enkelt bestämma sig för hur man vill ha det. Antingen smyger man och lider alla helvetes kval för att man gör vad man egentligen inte får. Eller så säger man till sig själv, en gång för alla, att man borde få - och släpper lös känslorna och tar för sig. Det är bara att välja. Eller hur, flickor?

Han knäpper på stereon.

-- Du vet alla gubbarna på Huset, Thomas. De smyger runt och spanar så trånsjukt på kexen. Så fort det kommer en ny liten gosse med röda kinder och stora, troskyldiga ögon, så är de där. Bjuder på drinkar och säger: "Ska vi dansa?"

-- Alla kex fnyser åt dem och driver med dem bakom deras ryggar. De vet, de har varit med hur många varv som helst. Först är varje litet kex så lycklig över att nån äldre vill ta hand om honom och visa honom tillrätta. Men så fort han fått lite skinn på näsan och lärt sig hur det går till när bögar sätter på varann - då skrattar han "Ha! Ha!" och vänder dem ryggen.

-- Ändå kan vem som helst räkna ut, Thomas, att kex det är man bara en kort tid. Några snabba år. Sen hör man kanske en dag till de där gubbarna som står och suktar efter lammkött, som bjuder på drinkar och säger: "Ska vi dansa?"

-- Det tänker jag på. Jag kan inte skratta åt dem, kan inte vända dem ryggen - även om det är den som de helst vill åt.

-- Mig får de bjuda på drinkar. Med mig får de dansa. De blir så tacksamma så det är kusligt.

-- Jag tänker... jag hoppas att när jag är där de är nu, då ska det finnas en ny liten fjolla, ett rosenkindat kex, som gör samma sak för mig.

Han vänder sig till Arne.

-- Ska vi dansa?

Jimmy lägger armarna om Arne och de börjar dansa.

JIMMY:

-- Allt det här skulle vara mycket lättare om bara några av gubbarna såg ut att vara lyckliga...

AKT UT

Det är mörkt i Thomas rum. Han och Jimmy ligger i sängen och vänslas under täcket. Nattradion hörs svagt ur stereon.

THOMAS:

-- Det var hemlighetsmakeriet. Han var så ivrig på att gömma vår kärlek att den försvann också för oss. Är det inte så ekorrar gör?

-- De gömmer nötter överallt, sen har de ingen chans att hitta dem igen. Men eftersom alla ekorrar gör på samma sätt så hittar de alltid nån nöt, bara de letar lite.

-- Jag hittade dig. Erkänn, visst var det nån som gömde dig? En annan Arne?

JIMMY:

-- Det är ett tag sen sist. Jag börjar bli lite väl iögonfallande. Ekorrar håller sig undan från mig numera.

THOMAS:

-- Jag tänker inte leva så, inte smyga omkring med mina känslor. Jag ska vara öppen. Sen får folk säga vad de vill.

Jimmy tänder sänglampan, vilket får Thomas att reflexmässigt rygga tillbaka en aning.

JIMMY:

-- Heja, prins Valiant!

Jimmy reser sig ur sängen och sveper täcket om sig. Thomas kurar ihop sig.

THOMAS:

-- Vad gör du? Jag fryser.

JIMMY:

-- Jag kan aldrig förstå varför. Ta hockey, till exempel. De får tacklas och drämma till varann med klubborna. Men tänk om de drog av sig handskarna och började bli riktigt ömsinta - vilket liv det skulle bli!

-- Kan du förstå det? Vad är det för farligt med med? Vad kan det göra för skada?

THOMAS:

-- Jag fryser.

JIMMY:

-- Jag också.

Jimmy öppnar täcket och släpper in Thomas. Öm omfamning.

THOMAS:

-- Men vet du, jag tycker att det verkar som om det är precis lika krångligt att vara heterosexuell.

-- Och de stackarna, de har ju ingen aning om vad de går miste om.